

Com s'aprecia a la imatge, els recursos són escassos a Mumbai.

Santandreu, amb un grup d'alumnes de la primera escola que muntaren.

L'ONG Sonrisas de Bombay fa 5 anys que treballa amb infants procedents de la misèria. Orfenats, escoles i accés a la sanitat són els eixos d'acció per als infants que no tenen més que el somriure

Als inanomenables els queda el somriure

U grup de dones recull pedres del

Les activitats extraescolars són la

Solidaris

Text: **Ander Zurimendi**Fotos: **Sonrisas de Bombay**

PALMA Els colors, les olors de l'Índia. Tan vívids, que enamoren tothom que els percep. Llevat de Jaume Sanlloriente, a qui la misèria fangosa de les classes populars no deixà impàvid.

Periodista econòmic i accidental viatger a Mumbai, Jaume tenia alguns atacs d'asma. "I vaig decidir canviar d'aires per descansar". No pensava, però, que aquest canvi seria permanent. Perquè ja fa cinc anys que viu al país asiàtic.

Així comença la seva història, amb un viatge fortuït. "Però en tornar a Barcelona", de la qual Jaume és originari, "no podia fer com si no hagués vist res". Per això prengué la decisió de vendre el seu pis barceloní, deixar la feina i tornar-se'n. Alguna cosa havia passat a Mumbai. "En un dels meus passejos, vaig conèixer un orfenat que estava a punt de tancar per falta de suport", reconeix.

I si l'entitat tancava, els 40 infants que protegia es veurien abocats al carrer. "I allà, el carrer vol dir revendre escombraries o prostituir-se a la barriada de barraques de Kamathipula". Però si són infants! Sí, però

La segona escola que rehabilità Sonrisas de Bombay acull infants de diferents classes socials de la ciutat.

els depredadors del sexe no n'entenen pas, d'edats. "A hores d'ara manifesta el fundador de l'ONG molts nins i nines deuen tenir un preservatiu gastat a la boca". No hi ha salvadors que els protegeixin. Maleïda humanitat.

"La tercera opció que els tenia preparada el futur, fora de l'orfenat, era que les seves famílies els venguessin a una màfia". I tal com explica el film *Slumdog milionaire*, flament guanyador dels darrers pre-

Després de cinc anys de feina, l'ONG gestiona 109 escoles infantils, dos centres educatius, dos orfenats i una furgoneta medicalitzada

Jaume Sanlloriente du escorta les 24 hores del dia, ja que ha llevat del control de les màfies milers de menors que podrien ser prostituits

mis Oscar, les màfies cremen amb àcid el rostre dels petits. O els mutilen a posta. "Així fan més pena a l'hora d'enviar-los a captar per Mumbai". Aquest desolador panorama motivà que Sanlloriente es fes càrrec del centre d'acollida, de la remodelació de l'edifici, de l'escolarització i l'accés a la sanitat.

Començà, així, el primer projecte de Sonrisas de Bombay. Tan sols eren 40 infants. Ara n'atenen més de 6.000, entre els diversos orfe-

riu per vendre-les després. Foto: Reuters

Jaume Sanllorente deixà el periodisme pel treball social. Foto: Pep Àvila

MIQUEL ÀNGEL MARIA
www.miquelmaria.cat

La simplicitat del bé

Hannah Arendt va posar al seu estudi sobre el criminal nazi Adolf Eichmann el subtítol de *La banalitat del mal*, amb la intenció de mostrar que la indústria de la mort que és capaç de muntar la societat moderna no necessita que els seus operaris siguin monstres, personatges sinistres d'una malignitat insondable, sinó homes absolutament normals que es limiten a fer la seva feina, com les petites rodetes d'un engranatge. Pens que aquesta tesi, amb la qual combré, té la seva antítesi, la seva foto en negatiu. O, més ben dit, en positiu: a l'extrem oposat de la banalitat del mal, podem descobrir la simplicitat del bé.

“Els referents de Sanllorente no són noms d'enciclopèdia sinó de carn i ossos”

Si convertim en mites les persones que destaquen pel seu testimoniatge altruista, per haver fet de la seva vida un acte de servei i de compromís a favor dels més desvalguts, difícilment ens hi podem emmirallar. Sempre els veurem com uns éssers fets d'una matèria distinta del pobre fang amb què vam ser pastats nosaltres. Pens que és bo deixar enrere la pedagogia de l'heroisme, la mistificació i la idealització dels mestres de la solidaritat. Val més fer-nos la pregunta de com i per què unes persones normals i corrents fan el que fan. La “recepta” de Jaume Sanllorente va per aquí: els seus referents no són noms il·lustres d'enciclopèdia, sinó les persones de carn i ossos que donen sentit a la seva vida. “Els pobres de l'Índia -diu Sanllorente- són els meus mestres i els meus caps. Ells m'ensenyen a ser generós, humil i pacient”.

base per al desenvolupament social dels joves. Foto: Juan Pelegrín

nats i les dues escoles infantils que gestionen.

I són moltes les lliçons que els petits indis li han donat, assegura Jaume. “El valor de la humilitat, la disposició a agrair a la gent els petits detalls, el sentit de l'humor...”. La mateixa vida a Mumbai també el sorprenia i el reeducava. “Canvia la percepció de les ximpleries. Jo, ara, som capaç d'emocionar-me amb una bella planta, amb una nit estel·lada, amb una alba reparadora”.

També conegué la necessitat de ser pacient. “Vaja! S'havien de fer coes de 72 hores per un paper burocràtic!”, afirma, divertit, el barceloní.

Sonrisas de Bombay comença a tenir un nom propi a l'Estat espanyol. L'ONG amplia el nombre de socis i recapta fons. Així, han muntat la primera escola a la qual assisteixen els inanomenables. Aquesta és l'expressió amb la qual part de la societat índia designa els qui no vol anomenar.

La història de la seva discriminació s'enfonsa en la nit del temps. I prové de la concepció mitològica i religiosa de les castes. I, com en tota història de discriminació, hi ha perdedors perquè, sobre ells, els guanyadors puguin comandar.

“És un comportament tan espantós... però estès i arrelat, que fins i tot un amic meu de Mumbai, acadèmic, que havia estudiat en universitats de tot el món, obert... Bé, idò, fins i tot a ell li entraven arcades si un inanomenable el tocava”. O si se'n superposava l'ombra sobre el seu cos!

Tot plegat explica la importància del centre docent fundat per Sonrisas de Bombay. “No volíem fer educació per a pobres, sinó la millor de les escolaritzacions possibles”. Aquesta ambició és la causa que, finalment, pares i mares en una situació econòmica més folgada també hi envii els seus infants. Barrejats, feliçment, amb els inanomenables.

Una altra casta de marginats són els malalts de lepra. “De fet, la societat considera que és una malaltia maleïda, estigmatitzada... Es pensen que els qui tenen lepra paguen els pecats comesos en altres vides”. Com si s'ho mereixessin, per creences inventades i irracionals.

“Tan dura és la seva situació, que viuen en colònies. Separats de la resta. Oblidats, fins i tot, per l'Administració”, denuncia Sanllorente. La seva normalització és, per tant, la tasca principal de l'ONG. “Hem adquirit una furgoneta medicalitzada i visitam els pacients a les seves llars”. Realment, la lepra és una malaltia molt bona de curar. El tracta-

ment dura entre 3 i 6 mesos, i prou. Però manquen informació i medicaments.

Així passen els anys a Mumbai. I a hores d'ara, ja són 109 els col·legis infantils que integren aquesta xarxa d'escolarització. I de nutrició, perquè els petits també dinen al centre. Però aquesta protecció integral dels menors suposa un enfrontament radical amb els depredadors infanticides. I és que cada infant escolaritzat significa un explotat menys per a les màfies. “Ja he viscut diversos intents d'atemptat frustrats. I ara duc escorta, les 24 hores del dia”, assegura. Quan és a l'Índia, és clar, perquè a Palma, on Sanllorente impartí dilluns una conferència, pogué caminar tranquil·lament pel carrer.

Amenaçat per màfies

Tot i així, només és aquí de visita. Una gira de xerrades per visualitzar la feina de l'ONG i per aconseguir més fons econòmics. I se'n tornarà. “No tens por?”, li demanen. “És clar que sí: som humà; però és igual. Anam endavant”.

Ara, per eludir la pressió de les màfies, han engegat un projecte sanitari. “Abans oferíem un petit sou a les famílies que consentien escolaritzar l'infant, en compensació pels diners que perdien del seu jornal”. Encara que després s'adonaren que les màfies els exigien aquest sou. “Aleshores, decidírem compensar-los amb la targeta sanitària. O sigui, accés a la salut per a tota la família”.

I, a poc a poc, els inanomenables etziben un somriure. És la seva única arma.